КОРОЛІВСТВО ОБМАНУ. КНИГА 3

Така холодна

й важка корона

СТЕЙША СТАРК

СТЕЙША СТАРК

Така холодна й важка корона

A Crown This Cold and Heavy

Переклад з англійської

Переклад українською виконано за допомогою Claude (Anthropic), за єдиним глосарієм імен і термінів на всю книгу, з автоматичною перевіркою кожного розділу.

Редагування: редактор Readcraft.

Оригінал: A Crown This Cold and Heavy, Stacia Stark.

Права на оригінальний твір належать авторці та видавцю оригіналу. Цей переклад неофіційний і призначений для особистого читання.

Readcraft, 2026. readcraft.fyi

Розділ 1

Клац.

Клац.

Клац.

Цей звук дряпав мені нерви. Повіки були такі важкі, що мені знадобилися всі сили, аби бодай трохи їх розтулити.

Сонячне світло вп'ялося в очі, і я миттю їх заплющила. Але дещо встигла побачити.

Карета.

Я була в кареті. Ми їхали. Я напружила руки. Зв'язані. Думки закружляли. Що я тут роблю...

Лоріан.

Демос.

Асінія.

О боги. *Кавіс*.

Павутина на його обличчі. Павутина, яка означала, що він один із павуків людського короля. Тих, кого часто ще дітьми підсаджували до чужоземних дворів.

У пам'яті зринули слова Лоріана.

«*Кавіс був із Джадінмайра. Один із Ґалонових людей знайшов його в лісі: той блукав сам-один і босоніж. Він був єдиним, хто вцілів*».

Йому було лише шість зим. А Реґнер уже до нього дістався, скалічив його розум, своєю мерзенною магією посіяв у Кавісові зерно, яке міг використати будь-коли.

Мене опалила лють. І цього разу я змогла не заплющити очей.

Вони зустрілися з яскраво-блакитними очима. Очима, які з мене сміялися.

Я знала ці очі.

Чоловік мені всміхнувся, і я завмерла, як завмирає здобич. Його усмішка поширшала.

— Не знаю, як ти примудрилася прокинутися так швидко, — сказав він. — Але це доволі вражає.

Я зберігала незворушний вираз обличчя. Темне волосся, широкі плечі й ці насмішкуваті блакитні очі. Я зустріла його в корчмі невдовзі після того, як ми з Лоріаном пришвартувалися в Ґромалії. Тоді мене гризли гіркі ревнощі, бо Лоріан розмовляв із вродливою фейрі, і цей чоловік підійшов до мене.

«*Ти занадто вродлива, щоб отак супитися, дивлячись у полум'я*».

Як довго він за нами стежив? Хто він такий? І як швидко я зможу перерізати йому горло й вистрибнути з цієї карети?

Куточок його рота смикнувся.

— Сидиш тут напівприспана, скута залізом фейрі, а все одно вже плануєш, як мене вбити, так?

Не звертаючи на нього уваги, я перевела погляд на другого чоловіка в кареті. На того, на кого досі не могла змусити себе глянути.

Кавіс дивився просто перед собою, наче його тут не було. З носа в нього розмірено скрапувала кров. У животі в мене звився жах, горло стиснулося, і світ закрутився довкола. Кавіс зробив усе, що міг, аби Лоріан убив його, перш ніж він мене забере. А тепер... тепер він мав такий вигляд, наче його вже не стало.

— Що ти з ним зробив?

Чоловік цмокнув язиком.

— Боюся, це від того, що він опирається примусу. Реґнерові буде *дуже* цікаво на таке подивитися.

Із грудей у мене вирвався тремтливий видих. Може, з вигляду й не скажеш, але Кавіс досі боровся. Дивитися на нього було нестерпно, а чоловік, який посадив мене в цю карету, явно тішився моїм болем. Я знову перевела погляд на нього.

— Чого саме ти від мене хочеш?

— Може, мені цікаво подивитися, яка вона, ця спадкоємиця гібридів, коли не тулиться до боку того фейського покидька.

Я глянула на нього з жалем.

— Якщо думаєш, що він переможе тебе в бійці, так і скажи. Усе це зайве.

Його усмішка була холодною.

— Дай-но вгадаю. Ти думаєш, що він по тебе прийде.

Я знала, що прийде.

Він схилив голову набік.

— Ти справді віриш, що ми не приготували чогось особливого для Кровожерливого Принца, твого брата й будь-кого, хто мав дурість подорожувати з тобою? Вони тебе не врятують. Вони вже всі мертві. Тож раджу тобі вчитися слухатися, якщо хочеш уберегти себе від болю.

Шлунок мені скрутило, і я насилу придушила нудоту. Це брехня. Вони не мертві. Я б знала, знала б до самих кісток, якби вони загинули. Я б це відчула. Він намагався залізти мені під шкіру.

— Не віриш? — Він похитав головою. — Повіриш.

Його кулак полетів мені в скроню, і світ почорнів.

[image: scene break]

Створіння трощило стіни лабіринту, відкидаючи камінь і залізо фейрі, ніби то була дрібниця.

Чотири величезні ноги, вузлуваті й покручені, а шкіра на них, схожа на кору, нагадувала стовбури прадавніх дерев. Закінчувалися ці ноги хижо вигнутими пазурами, що виблискували у сяйві світлових куль.

Асінія пригнулася, і камінь ледь не влучив їй у голову. Камінь, який створіння в неї копнуло.

Отже, якийсь розум у нього таки був.

— Стережіться пасток! — проревів Демос, поки ми щодуху мчали до виходу.

— Воно вже майже нас наздогнало, — задихано сказала Асінія. Вона спіткнулася, і Демос підхопив її під руку й потягнув швидше.

Я йшов останнім, прикриваючи їм спини. Від смердючого дихання створіння повітря стало вогким, і я вилаявся.

— Треба дати йому бій.

Демос оминув ще один камінь.

— Спершу треба підібратися ближче до виходу.

Він не сказав уголос того, про що думали ми всі. Створіння так гатило своїми лютими рогами в стелю печер, що вона могла обвалитися будь-якої миті.

Ми провели тут, унизу, два дні, рухаючись так швидко, як тільки могли. Реґнер подбав про те, щоб створіння знайшло нас у найгірший можливий момент: коли в нас закінчувалися їжа, вода й терпіння.

Я ризикнув озирнутися через плече й послав свою силу тонким розрядом йому під ноги. У мене її лишилося так мало, що я був майже зовсім виснажений. Нікчемний.

Створіння заревло й відсахнулося. Але перед тим я встиг знову його роздивитися.

Воно було схоже на щось із моїх найстрашніших кошмарів.

З моїх найстрашніших кошмарів, якими вони були *до того*, як я зустрів Пріску. Тепер слинява тварюка позаду нас була ніщо порівняно з усвідомленням того, що Пріски більше немає.

Що її *забрали*.

Просто в мене на очах.

Демос носив її пісковий годинник на шиї. І він рухався дедалі швидше, тоді як мої кроки сповільнювалися.

Пісковий годинник протидіяв залізу фейрі. Бо впізнавав його кров.

— Використай свою силу, — гаркнув я.

— Я використовую. Моя сила каже нам тікати, курва.

У мене навіть не було снаги вилаятися. Асінія перестрибнула через одну з пасток, і я рушив за нею, пославши через плече ще один розряд.

Створіння загарчало.

Пріска вже втратила надто багатьох. З нас трьох у мене були найкращі шанси вижити.

— Я його відволічу. — Я перестрибнув через одну з пасток. — Забирайтеся звідси.

— Ще чого, — гаркнув у відповідь Демос, пригинаючись під низькою стелею наступної печери. — Ти потрібен Прісці. Ти наш найкращий шанс її повернути.

Я не став сперечатися. Він був такий самий упертий, як і його сестра, і суперечка лише забрала б час. На одній зі стін блиснуло срібло й привернуло мою увагу. Я впізнав ці печери. Десь тут ми сховали кілька трупів.

— Де вартові, яких ми вбили?

Позаду нас заревло створіння. Асінія видала здушений звук, що міг бути сміхом.

— Щось мені підказує, що чудовисько зачепило одну з пасток. Сподіваймося, це його надовго відволіче.

— Тіла за три печери ліворуч від нас, — сказав Демос. — Здається.

— У мене є ідея.

[image: scene break]

— Вам іще щось потрібно?

Я всміхнулася дружині корчмаря.

— Ні, дякую. Я відпочиватиму.

— Ну то не забудьте замкнути двері.

Я й далі всміхалася, киваючи й зачиняючи двері. Треба буде невдовзі знайти собі інше житло. Ця жінка була надто цікава.

Через те, що вона наполягала, аби їжу мені приносили до кімнат, підслуховувати п'яних відвідувачів ставало занадто важко. Я заскреготіла зубами. Підслуховування було найкращою моєю нагодою натрапити бодай на крихту відомостей про те, де перебуває Джамік. Якби ми знайшли фальшивого сина Реґнера, то змогли б не дати людському королеві зміцнити свій бар'єр.

Мені потрібно було *хоч щось*. Напрямок. Шепіт про вартових, що збираються в якійсь глушині. Звістка, що когось із Реґнерових генералів бачили там, де йому не слід бути.

Натомість п'яні мандрівники розповідали про дивних створінь, яких вирощують біля різних гір, про захисні закляття в несподіваних місцях, про війська, що зібралися на попелищах кількох північних сіл.

Тож я мандрувала Епротою під виглядом багатої вдови й дослухалася до всього, що могло нам знадобитися.

Я мандрувала сама. Я їла сама. Я спала сама.

І це було чудово.

Ніхто не дивився на мене з осудом в очах. Ніхто не вимагав *покори*. Ніхто не витріщався на мене так, ніби це я була великою зрадницею.

У пам'яті промайнуло посіріле батькове обличчя.

«*Як? Боги, як? Як я міг таке проґавити?*»

А потім дізнатися, що він знав, що я не зіпсована. Знав, що моя магія не була зреченням богів, а походила з роду моєї матері...

Пріска змусила мого батька визнати, що він слабкий. І лицемір. Тоді мені хотілося дати їй ляпаса. Тепер я розуміла, що це був дарунок.

Бо в мене не було ні часу, ні охоти оплакувати слабкого лицеміра.

Я рушила до вікна, розчахнула його й подивилася вниз на гамірну вулицю. Я дісталася до рибальського села на північ від Тобіреї. До тієї частини королівства, де я ніколи раніше не бувала. Мені хотілося вийти надвір, никати містом, як бездомна кішка, і вбирати в себе все, що тільки можна. На жаль, мені доводилося стерегтися, щоб не привернути уваги вартових. Жриць. Навіть попри синю пляму на скроні, що оголошувала мене *законною*.

У двері постукали. Дружина корчмаря. Знову. Від її настирливості мене аж пекло, але я начепила усмішку й перетнула кімнату.

Хлопчика, що кліпав на мене, я не знала. До того ж він був вбраний у Реґнерові кольори. Я завмерла й прикликала свій вогонь, аж поки рука не нагрілася. Це тепло мене заспокоювало.

— Ви Мадінія Фарроу?

Рука нагрілася ще дужче, і він ковтнув, ніби знав, як близько я стою до краю.

Одна секунда, щоб убити посланця, ще три, щоб затягти тіло всередину. Сумку я вже спакувала, а першої ж ночі тут вилізла у вікно, щоб пересвідчитися, що ніколи не опинюся в пастці.

— Послання від її величності, — сказав він, повільно простягаючи його.

Серце в мене зупинилося, а тоді знову закалатало, вдвічі швидше. Як ця сука мене знайшла? Я мала перетнути кордон Епроти лише через три дні.

Щойно я покинула землі фейрі, як знайшла жінку, що допомогла мені пофарбувати волосся, і тепер воно було темно-каштанове. Я трималася осторонь і не надсилала жодних повідомлень, крім одного: щоб Пріска знала, де я.

Найбезпечніше було б дотриматися першого плану. І все ж моя рука піднялася наче сама собою, вихопила послання в нього з пальців і залишила монету.

Цікавість завжди мене згубить.

— Іди, — сказала я.

Він пішов.

Обернувшись, я повернулася до вікна й дивилася, як він виходить із заїзду, озираючись через плече. Ніхто за ним не йшов.

Я розгорнула послання.

> Мадініє,

> Розумна жінка помітила б, що у східній частині Тобіреї збираються ґромалійські війська.

> Ти завжди була аж надто розумна, собі на шкоду.

Підпису не було, але це не дивувало. До того ж почерк Реґнерової королеви я впізнала б будь-де.

Питання? Чи не заманює вона нас у пастку?

За ці роки я бачила, як Кальєра вчинила чимало звірств. Це могла бути її спроба знову здобути довіру Реґнера. Йому було б приємно мене засудити. І вже напевно приємно було б дивитися, як горить Пріска.

Розум підсунув мені картину: голова мого батька падає на землю. Просто перед рештою його тіла. Я стиснула руку в кулак і зім'яла листа.

Перед тим як ми покинули табір, Лоріан дав нам усім голубів, виведених фейрі, щоб ми могли підтримувати зв'язок.

Але... Прісці треба було знайти пісковий годинник. Тібріс теж не годився. Він вирушив на перемовини з ґромалійськими повстанцями, а за останніми чутками Демос пішов із Пріскою. До того ж Демос був упертим покидьком.

Вісер, мабуть, уже заглибився далеко в Епроту, намагаючись переконати гібридів рушити на південь, до земель фейрі. Але... у нього могли бути люди на місці. А якщо й ні, він, певно, міг зібрати загін.

Швидко нашкрябавши власну записку, я дістала свою голубку з клітки. Я не розуміла, як ці птахи знають, до кого з нас летіти, але Лоріан просто сказав нам чітко називати ім'я людини, з якою ми хочемо зв'язатися.

— Віднеси це Вісерові, — сказала я.

Це уривок. Повна книга у форматах EPUB і PDF:
readcraft.fyi/uk/books/a-crown-this-cold-and-heavy/